

RAHVUSVAHELISTE BESTSELLERITE AUTOR

SIBEL HODGE

KAHESTUMINE

VÄLIMUS VÕIB OLLA
PETLIK...
JA SURMAV

Sibel Hodge
Duplicity
2016

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN.
Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on
õigusvastane ja seadusega karistatav.*

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult.

Kaane kujundanud @blacksheep-uk.com
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektor Inna Viires

Text copyright © 2016 Sibel Hodge
This edition is made possible under a license arrangement originating
with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis
Literary Agency.
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

B07345218
ISBN 978-9949-82-261-4

Kõik kirjastuse Ersen raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

ESIMENE OSA

KINNISMÕTE

SEE TEINE

1. peatükk

Inimesed kurdavad alati oma lapsepõlve üle. *Emma ei andnud mulle sugugi vabadust. Isa ei ostrnud mulle kõige uuemat moevõidinat. Minu õde oli kõikide lemmik.*

Ausalt öeldes pole neil mingit kuradima aimugi, kui sitt võib lapsepõlv tegelikult olla.

Kasvasin üles täielikus maakolkas piimakarjafarmis. Mu isa oli suur turske mees. Alati vihane. Alati tahtmas elult midagi muud, kuid soovimata kunagi ühtegi asja ise muuta. Alati ennast välja elamas mu ema peal, kes oli nagu pisitilluke hiireke. Isa oli kibestunud ja väärastunud. Kuid miski polnud kunagi *tema* süü. Oh ei, muidugi mitte. Miks olekski pidanud olema? Alati leidus keegi teine, keda süüdistada. Ta oli hull. Aga eks samamoodi oli ka ema, et ta tema juurde jäi ja kõik ära kannatas. Minul polnud tookord valikut ja ema polnud ainus, keda isale meeldis karistada.

Ehk olidki valed mõned need asjad, mida ma tegin. Halvad. Kuid asi on selles, et kui kasvad üles armastuseta, siis sa ei tea ju, mis see on. Minul pole niisuguseid tundeid nagu teistel inimestel. Ma ei tunne ennast süüdlasena. Enamik aega ei tunne ma üldse suurt midagi. Iga tahes mitte inimeste suhtes. Niipalju kui mina näinud olen, raiskavad nad lihtsalt hapnikku. Eelistan iga kell inimestele loomi. Nad on lihtsad ja läbinähtavad. Just sellised, nagu paistavad. Nad hoolitsevad oma laste eest. Teevad kõike, mida saavad, et lastel oleks turvaline, mitte nagu inimesed. Kõik, mida loomad teevad, on tehtud ellujäämiseks, mitte inetusest ega õelusest. Mitte selleks, et teid kannatama panna.

Nad ründavad ainult selleks, et kaitsta oma järeltulijaid, territooriumi või toitu. Nad ei ründa ainult ründamise pärast.

Nii et te ei saa minu üle kohut mõista. Mitte siis, kui teid ennast seal polnud. Mitte siis, kui te ei tea, mida see inimesega teeb. Ja ausalt öeldes ei hooli ma niikuinii, mida keegi teine mõtleb. Ainult sedasi ma kõik selle üle elasingi.

Mu kõige varasem mälestus on ajast, kui olin neljane. Lehmad olid muidugi pidevalt tiined, et nad piima annaksid, kuid tol ajal ei saanud ma veel millestki aru. Teadsin vaid, et üks neist peab kohe poegima hakkama. Isa lehmadele nimesid ei pannud. Nad polnud nime saamiseks piisavalt olulised. Tema jaoks olid nad lihtsalt asjad. Tarbeesemed, mida kasutada – natuke nagu mina ja emagi. Neil olid kõrvamärgid, et neil vahet teha, ja kogu lugu. Aga mina andsin sellele tiinele lehmale nimeks Jennifer. Mul pole aimugi, miks. Kui Jenniferi aeg kätte jõudis, pandi ta teistest eraldi tsementpõrandaga sulgu, kus ta õigel ajal poegis.

Seisin ja vaatasin imetlusega, kuidas see uus elu maailma tuli. Veriseid kohti arvesse võtmata oli vasikas väga ilus. Ja temast pidi saama mu uus lemmikloom. Kujutasin ette, kuidas ma teda söödan. Ta käiks talus mul kannul igal pool, kuhu lähen. Lähim naaber elas kuueteistkümmne kilomeetri kaugusel ja mul ei olnud sõpru. Ma isegi ei käinud siis veel koolis. Kuid vasikast saaks minu sõber. Ehk tohiksime koguni koos minu voodis magada. Ja millal iganes algaksid lärmakad vaidlused ema ja isa vahel, võiksin suruda pea vastu looma sooja nahka ning kuulata tema südamelööke, selle asemel et kära lihtsalt blokeerida, ja see muudaks kõik heaks. Armastaksin seda vasikat ja tema armastaks mind.

Kuulasin, kuidas Jennifer oma vastsündinud lapsukest hüüab. Vaatasin, kuidas ta poja koonuga põrandale lükkas, kuhu too tudiseva ja jahmununa lamama jäi. Võisin tajuda õhus Jenniferi õnne nagu midagi tuulehoos kahisevat. Pistisin sõrmed raudvarbade vahelt läbi ja puudutasin vasikat, mõeldes, mida talle nimeks panna.

Mu imetluse hajutas kiiresti isa, kes raudukse lahti tõmbas ja vasika jalgupidi kärusse vinnas. Tema nägu oli nagu tulipunane viha-

känkar, kui ta vasika vandesõnu pomisedes välja kärutas ja suluukse kinni virutas.

Jennifer viskus varbade poole, surus keha nende vastu ja hüüdis oma lapsukest. Vasikas keeras oma tudiseva väikese pea tema karjete suunas, üritades ema üles leida.

„Isa, mis sa teed? Jennifer tahab oma beebit!“ karjusin ma.

„Temast pole mulle kasu. See on poiss,“ kähvas isa.

Jooksin, et temaga sammu pidada, kui ta minema läks. „Aga kuhu sa ta viid?“

„Pole sinu mure.“

„Kas hoopis *mina* ei võiks teda endale saada?“

„Need pole lemmikloomad!“

„Aga... miks mitte?“ Mu väikesed jalad sibasid kiiresti tema kõrval, kui püüdsin temaga sammu pidada. Sirutasin käe, et paitada ja lohutada vasikat, kes tasakesi meeleheitlikult inises. „Isa, *palun*, las ma võtan ta endale. Ma ise hoolitsen ta eest, ma luban sulle.“

Isa haaras mul käsivarrest ning lükkas mu eemale nii kõva hooga, et kukkusin tsemendist teerajale ja lõin küünarnuki marraskile.

Puhkesin nutma.

Isa katkestas käru lükkamise ja vaatas alla minu poole, silmad vihkamisest kassis. „Väga hea! Mul on veel üks kuradima nutunaine juures, kellega jännata. Sa oled täpselt nagu su kasutu emalipakas!“ Ta jättis mu sinnapaika ja kärutas vasika minema.

Jenniferi karjed kajasid mu kõrvus. Võin neid veel praegugi kuulda. Ja pärast seda kõiki muidki karjeid, mis segunesid minu enda omadega.

See oli alles algus kogu sellele sitale, mis järgnes.

POLITSEINIK

2. peatükk

Ma ei maganud, kui telefon öösel kell 1.25 helises. Denise'ist saadik oli magama jääda küllaltki raske, aga eriti veel nüüd, kui Spencer oli läinud. Lisage segusse veel paras annus Richard Wilmottit ja sellest piisab, et iga endast lugupidavat võmmi ärkvel hoida. *Detektiivinspektori kohusetäitja Richard Wilmott*, kuulsin oma peasuperintendanti meie reedesel koosolekul teatavat. Detektiivinspektori kuradima kohusetäitja, tõepoolest. See oleksin pidanud olema mina, keda edutati. Mitte et ma oleksin olnud kibestunud või vihane või veel midagi, aga... nojah. Inspektori kohusetäitja Wilmott oli mölakas. Ehk ma poleks pidanud olema üllatunud. Wilmott oli tallalakkuja, kes rajas oma karjääri politseipoliitika lihvimisele ega teinud suurt muud midagi, samas kui mina toppisin nina asjadesse, kuhu poleks arvatavasti pidanud. Ja ikkagi oli minul rohkem kogemusi, rohkem teenistusaastaid ja rohkem pühendumist. Wilmotti pühendumine kuulus ainult tema peeglile.

See oli Mackenzie juhtum, mis kaalukeele Wilmotti kasuks kallutas. Ma teadsin seda. Juurdlesin ikka veel kogu selle ebaõigluse üle, kui oma mobiili võtsin. „Detektiivseersant Carter,“ teatasin, kuigi see oleks pidanud olema *detektiivinspektori kohusetäitja Carter!*

„Tere, siin korrapidajaruum. Oled täna kriminaaluurimise osakonna telefonivalves, eks ju?“

„Jaa-jah.“ Tõusin istuli.

„Inspektor Pritchard on Waverlys kahtlase surmajuhtumi sündmuskohal ja palub kriminaaluurimist, seersant.“

„Selge. Mis juhtus?“ Lükkasin jalad hooga voodilt maha.

„Sissetungija murdis majja ja pussitas ühe elaniku surnuks.“

Kribisin aadressi voodi kõrval märkmeplokki, kui ta edasi rääkis.

„Kadunuke on maja omanik Max Burbeck. Tema naisel Alissal õn-
nestus sündmuskohalt põgeneda ja ta on praegu haiglas. Talle anti es-
maabi, aga kuna ta oli hüsteeriline ja šokis, siis tehti ka rahustav süst.“

„Kas ta tundis kurjategijat?“

„Ei. Mehel oli suusamask peas. Naine sai talle põgusa pilgu heita,
enne kui ennast vannituppa lukustas ja aknast välja ronis.“

„Kes haiglas on?“

„Konstaabel Glover.“

„Hea küll. Õelge talle, et tahan naise hoolikat valvamist, kuni ta
haiglas on.“

Kuulsin, kuidas korrapidaja klahve klõbistab, jäädvustades iga kor-
ralduse protokolliga jaoks.

„Ütlen.“

Tõusin püsti. „Kas kohtuekspertiisi on juba helistatud?“

„Jah, nad jõudsid just sündmuskohale. Üks neist läks siiski otse
haiglasse, et proua Burbeckilt tõendusmaterjali koguda. Ka patoloog
on juba teel.“

„Väga hea. Olen poole tunni pärast kohal.“ Lõpetasin kõne ja riie-
tusin kiirustades, pesin siis hambaid ja suundusin uksest välja.

Waverly on väike küla Hertfordshire'i maakonnas. Selle ühes otsas
on punt väikesi terrassidega kotedžeid, enne kui tänavad taanduvad
ning paljastavad suuremad krundid ja maanteest kaugemal seisvad
häärberid, mis on uurivate silmade eest kõrgete müüride ja hekkide
taha peidetud. Seal asuvad küla publi „Cross Keys“, väike pood ja
suurt muud midagi. Kui sõitsin mööda inimitühje tänavaid, valgustas
taevast välg ja kõu kõmises valjusti pea kohal. Minust mõlemal pool
tuhises läbi puude tuuleil ja üks kilekott lendles mööda teed, taker-
dudes esiklaasi kojamehe külge. Torm, mida ilmateates ennustati, oli
päeva võrra varem kohale jõudnud. Nii palju siis vananaistesuvest,
mida aasta alguses lubati.

Burbeckite valdus nimega Viljapuuad asus täpselt keset küla, kuid